

زمين

۲- زمين

۱۸۳ زمين با سه شرط، كف پا و ته كفش نجس را پاك مى كند: اول: آنكه زمين پاك باشد. دوم: آنكه خشك باشد. سوم: آنكه اگر عين نجس مثل خون و بول، يا متنجس مثل گلى كه نجس شده در كف پا و ته كفش باشد، به واسطه راه رفتن يا ماليدن پا به زمين برطرف شود. و نيز زمين بايد خاك يا سنگ يا آجر فرش و مانند اينها باشد، و با راه رفتن روى فرش و حصير و سبزه، كف پا و ته كفش نجس پاك نمى شود. و اگر به واسطه غير راه رفتن نجس شده باشد، پاك شدنش به واسطه راه رفتن اشكال دارد.

۱۸۴ پاك شدن كف پا و ته كفش نجس، به واسطه راه رفتن روى آسفالت و روى زمينى كه با چوب فرش شده، محل اشكال است. بلكه پاك نشدن اقوى است.

۱۸۵ براى پاك شدن كف پا و ته كفش، بهتر است پانزده قدم يا بيشتر راه بروند، اگر چه به كمتر از پانزده قدم يا ماليدن پا به زمين، نجاست برطرف شود.

۱۸۶ لازم نيست كف پا و ته كفش نجس، تر باشد. بلكه اگر خشك هم باشد به راه رفتن پاك مى شود.

۱۸۷ بعد از آنكه كف پا و ته كفش نجس به راه رفتن پاك شد، مقدارى از اطراف آن هم كه معمولا به گل آلوده مى شود، اگر زمين يا خاك به آن اطراف برسد، پاك مى گردد.

۱۸۸ كسى كه با دست و زانو راه مى رود، اگر كف دست يا زانوى او نجس شود، پاك شدن دست و زانوى او به وسيله راه رفتن، محل اشكال است. و همچنين است ته عصا و ته پاى مصنوعى و نعل چهار پاى آن و چرخ اتومبيل و درشكه و مانند اينها.

۱۸۹ اگر بعد از راه رفتن ذره هاى كوچكى از نجاست كه ديده نمى شود در كف پا يا ته كفش پا بماند، بايد آن ذره ها را هم برطرف كرد، ولى باقى بودن بو و رنگ اشكال ندارد.

۱۹۰ توى كفش و مقدارى از كف پا كه به زمين نمى رسد به واسطه راه رفتن پاك نمى شود، و پاك شدن كف جوراب به واسطه راه رفتن، محل اشكال است. ولى اگر كف جوراب از پوست باشد، به وسيله راه رفتن پاك مى شود.